

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж1-1500/16
Дана: 29.11.2016. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Марине Илић председника већа, Радомана Спарића и Мирјане Војиновић, чланова већа, са записничарем Радицом Карић, у кривичном предмету окривљеног АА из Крагујевца и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и др., одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Јанковића из Крагујевца, изјављеним против пресуде Вишег суда у Крагујевцу, број: ЗК-86/14 од 11.05.2016. године, у седници већа одржаној у смислу члана 447. став 2. ЗКП у присуству браниоца окривљеног по заменичком пуномоћју, адвоката Марије Пешић из Крагујевца, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, дана 29.11.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Јанковића, а пресуда Вишег суда у Крагујевцу ЗК-86/14 од 11.05.2016. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу ЗК-86/14 од 11.05.2016. године, окривљени АА, ББ и ВВ оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и осуђени на новчане казне у одређеним износима од по 100.000,00 (стохиљада динара), које су дужни да плате суду у року од 3 (три) месеца по правноснажности пресуде, а ако окривљени не плате новчане казне у остављеном року, суд ће новчане казне заменити казнама затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. Окривљеном АА у изречену новчану казну урачунато је време проведено у притвору од 04.09.2013. године до 04.10.2013. године и то тако што се сваки дан проведен у притвору изједначава са 1.000,00 динара новчане казне. Истом пресудом окривљенима су изречене мере безбедности одузимања предмета који су од окривљених већ одузети по потврдама о привремено одузетим предметима ПУ Крагујевац и обавезани су да плате суду трошкове кривичног поступка и то на име паушала износе од по 4.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док ће о осталим трошковима кривичног поступка суд одлучити посебним решењем.

Против првостепене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- Виши јавни тужилац у Крагујевцу због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу „по разматрању кривичних списа предмета окривљеног АА и навода жалбе, а по одржаном претресу, побијану пресуду укине и предмет упути првостепеном суду на поновно одлучивање“, и

- бранилац окривљеног АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији и трошковима поступка, са предлогом да Апелациони суд преиначи првостепену пресуду и окривљеног АА ослободи од оптужбе уз захтев да бранилац буде обавештен о седници већа другостепеног суда како би истој приступио.

Одговор на жалбу Вишег јавног тужиоца поднео је бранилац окривљеног АА, са предлогом да Апелациони суд жалбу јавног тужиоца одбије као неосновану, такође уз захтев да бранилац буде обавештен о седници већа Апелационог суда, како би истој приступио.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је у поднеску Ктж-1457/16 од 10.11.2016. године предложио да Апелациони суд у Крагујевцу као другостепени усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и поводом жалбе браниоца окривљеног АА пресуду Вишег суда у Крагујевцу ЗК-86/14 од 11.05.2016. године у односу на окривљеног АА укине и списе предмета упути првостепеном суду на поновно суђење.

Апелациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 447. став 2. ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, на којој је размотрио списе предмета и испитао побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени навода и предлога из жалби и одговора на жалбу, као и писаног изјашњења Апелационог јавног тужиоца датог у наведеном поднеску и објашњења изнетих на седници већа, нашао:

Жалбе су неосноване.

Пре свега, неосновано се жалбом Вишег јавног тужиоца првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, у вези чега се истиче да пресуда у делу у коме суд образлаже због чега окривљеног АА није огласио кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, нема разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, а они који су дати су нејасни и у знатној мери противречни, те да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде и садржине изведених доказа.

Наиме, супротно овим жалбеним наводима Апелациони суд налази да су у образложењу првостепене пресуде о свим чињеницама важним за доношење пресуде, у односу на окривљеног АА, дати довољни, јасни и међусобно непротивречни разлози, из којих се закључује да је окривљени извршио кривично дело из члана 246а став 1. КЗ и које је радње предузео ради извршења истог. Такође из наведених разлога се види који докази потврђују чињенице о извршењу предметног кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином изведених доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда, па се стога неосновано првостепена пресуда побија жалбом јавног тужиоца због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП.

Осим тога, конкретизујући предње жалбене наводе, образложење жалбе јавног тужиоца указује да су предмет побијања чињенице које су предмет доказивања,

онако како их утврђује првостепени суд, па су као такве по ставу жалбе послужиле и као основ за погрешне чињеничне и правне закључке суда. У суштини у наведеној жалби се побија оцена изведених доказа и у том контексту оцена одбране окривљеног АА да је опојну дрогу хероин држао ради сопствене употребе и да у критичном периоду опојну дрогу хероин није продавао окривљеним ББ и ВВ, као и да првостепени суд неосновано није прихватио исказе окривљених ББ и ВВ, те је сходно томе и погрешно применио кривични закон када је окривљеног АА огласио кривим за кривично дело из члана 246а став 1. КЗ.

Изнете жалбене наводе, Апелациони суд оцењује као неосноване, с обзиром да је првостепени суд правилном оценом изведених доказа ближе означених у образложењу побијане пресуде, цењених и појединачно и у својој међусобној повезаности, као и у склопу изнетих одбрана окривљених, на несумњив начин утврдио да је окривљени, у време, на месту и на начин ближе описан у изреци побијане пресуде под тачком 1. неовлашћено држао опојну дрогу хероин ради сопствене употребе у количини од 2,32 грама нето масе.

Правилан је закључак првостепеног суда да на наведено упућује најпре сама количина пронађене опојне дроге хероин, која не указује да је окривљени АА исту намеравао да прода, будући да је са наведеном количином могао задовољити своје потребе, имајући у виду количину дроге коју је он користио, што се утврђује из његове одбране, а што је потврђено налазом и мишљењем комисије вештака психијатријске струке из којег суд такође утврђује да је окривљени у време извршења кривичног дела злоупотребљавао психоактивне супстанце, хероин и марихуану.

Првостепени суд је по налажењу Апелационог суда, правилно ценио одбрану окривљеног АА, који је током поступка описао под којим околностима је извршио куповину хероина за сопствене потребе описујући поједине детаље предузете кривичноправне радње, те да је у критичном периоду користио ову опојну дрогу и колике су биле његове потребе за овом опојном дрогом, у ком делу је његов исказ поткрепљен и другим изведеним доказима, пре свега налазом и мишљењем комисије вештака неуропсихијатара, које доказе првостепени суд узима као веродостојне, а што несумњиво упућује на закључак, да је говорио истину.

С тим у вези је правилан закључак првостепеног суда да не постоји довољан број доказа или пак скуп индиција из којих би се недвосмислено могао извући закључак да је окривљени АА у критичном периоду продао опојну дрогу хероин окривљенима ББ и ВВ, како му се то ставља на терет оптужницом Вишег јавног тужиоца. Наиме, по налажењу овог суда за такво закључивање основ може бити само такав низ чињеница, утврђених на основу изведених доказа, које су недвосмислено утврђене и чврсто и логички међусобно повезане, тако да представљају затворен круг и са пуном сигурношћу упућују на једино могућ закључак да је управо одређено лице извршило кривично дело које је предмет оптужбе и да се изведеним доказима искључује свака друга могућност, што конкретно није случај.

У односу на напред наведене тврдње оптужбе, Апелациони суд прихвата као правилан закључак првостепеног суда да осим исказа окривљених ББ и ВВ, не постоји ниједан други доказ који би потврдио њихове исказе, с обзиром да би и према оцини овог суда њихови искази требали бити довољно јасни и убедљиви, те проверљиви и поткрепљени читавим низом детаља, што у конкретној ситуацији није случај, имајући у виду, непрецизности у њиховим казивањима у вези оствареног контакта са окривљеним АА и количине хероина коју су наводно купили од њега, при чему наведена опојна дрога хероин уопште није пронађена код окривљеног ВВ.

Исказе окривљених ББ и ВВ, како то правилно закључује првостепени суд, не поткрепљује ниједан други изведени доказ, па ни докази о постојању телефонских

комуникација у критичном периоду са окривљеним АА, на које се у својим исказима позивају окривљени ББ и ВВ, нити је пак вештачено и утврђивано присуство биолошких трагова на пакетићу са хероином који је одузет од окривљеног АА, у циљу идентификације извршиоца кривичног дела, чиме би и по ставу овог суда чињенично стање било потпуно утврђено, а и проверена одбрана окривљеног ББ коју је дао у току поступка.

Апелациони суд такође налази да се неосновано у жалби браниоца окривљеног АА указује да је првостепени суд прекорачио оптужбу и тиме учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, јер је у чињенични опис дела у изреци пресуде унео елементе кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ, који нису били садржани у оптужници јавног тужиоца. Наиме, по налажењу овог суда, изостављањем у пресуди одређених чињеница и околности из оптужнице, у ситуацији када је првостепени суд закључио да из доказа изведених у поступку не произилази њихово постојање, те прихватањем навода из одбране окривљеног АА, не представља измену чињеничног основа оптужбе која има значај прекорачења оптужбе, већ поступање на које је суд овлашћен када оцени да оптужба у одређеном делу није основана јер није доказана. Посебно се у конкретном случају не може говорити о прекорачењу оптужбе и битној повреди одредаба кривичног поступка у питању на штету окривљеног АА, имајући у виду да је изостављањем радњи продаје опојне дроге хероин окривљеним ББ и ВВ, услед оцене суда да наведене радње нису доказане, те прихватањем одбране окривљеног да је опојну дрогу држао за сопствену употребу, отклоњен основ теже правне квалификације кривичног дела окривљеног АА по члану 246. став 1. КЗ, за коју је прописана строжа казна од казне прописане за дело за које је оглашен кривим.

Апелациони суд такође налази да се неосновано у жалби браниоца окривљеног наводи да је изрека пресуде у односу на окривљеног АА неразумљива, јер по налажењу овог суда изрека пресуде садржи јасан и потпун опис радње извршења из којег произилазе сва законска обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим.

Имајући у виду напред наведено, правилно првостепени суд није прихватио правну квалификацију кривичног дела из оптужнице јавног тужиоца и то да је окривљени АА неовлашћено држао ради продаје опојну дрогу хероин и да је ову опојну дрогу продавао, дакле да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, већ је правилно нашао да је окривљени критичном приликом неовлашћено држао наведену опојну дрогу у мањој количини ради сопствене употребе и да су се у његовим радњама стекла сва законска обележја кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљеног АА, у вези са жалбама Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног, Апелациони суд налази да су жалбе неосноване.

Ово из разлога што је првостепени суд одлучујући о врсти и висини казне окривљеном АА утврдио и ценио све околности које су у смислу члана 54. КЗ, од значаја за одлуку о казни. Тако је првостепени суд правилно као олакшавајуће околности окривљеном ценио да се ради о лицу млађе животне доби, да раније није осуђиван, да је без имовине и да га издржава отац, док отежавајућих околности на страни окривљеног није нашао, па га је осудио на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, у коју му је урачунао време проведено у притвору од 04.09.2013. године до 04.10.2013. године

Правилно је првостепени суд ценећи имовно стање окривљеног, осудио га у смислу члана 50. став 1. КЗ, на новчану казну у одређеном износу, налазећи да није могуће утврдити висину дневног износа новчане казне ни на основу слободне процене

суда, односно да би прибављање таквих података знатно продужило трајање кривичног поступка.

Наведена казна по налажењу овог суда је адекватна тежини учињеног кривичног дела и степену кривице окривљеног АА па је као таква довољна и нужна за постизање сврхе кажњавања из члана 42. КЗ.

Одлука о трошковима кривичног поступка се заснива на правилној примени одредбе члана 261., 262. и 264. ЗКП, па се законитост и правилност исте жалбом браниоца окривљеног АА не доводи у сумњу.

Са изнетих разлога, Апелациони суд је на основу члана 457. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар,
Радица Карић, с.р.**

**Председник већа – судија,
Марина Илић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**